

TEODOR

mori liniștit

mori liniștit zile în șir și nimeni nu află.
mergi și strada coboară, coboară tot mai mult.
e o pajiște acolo. cineva împarte binecuvântări
cu gura plină de nisip.
și cobori, mai jos de râsul tău, mai jos de ape

și pentru ca totul să fie foarte frumos
cineva aruncă în urma ta un câine. îl privești.
nu te oprești și ninsele crizanteme nicăieri
nu le mai duci și cu cât înaintezi,
casele se răstoarnă mai mult, s-ar zice că aluneci,
apoi se face mai frig, câinele tot cade în urma ta
și câteva oarbe se apropie de tine
zic o, iată, un cadavru,
apoi fug, dispar și tu mori liniștit zile în șir
și nimeni nu află

și mergi mai liniștit, s-ar zice că nu-ți pasă,
câteva case ard, o fată trece prin fața ta arzând,
nu-ți pasă că te-a strigat, doar mergi pe strada
care coboară, duci o vreme o roabă de copii
și nimeni nu află și ei își deschid ochii,
strigă o, iată, un cadavru, se ascund

într-un un pâlcc de mesteceni.
fiecare copac leagănă pe altcineva.
cu toții ard. câinele arde și el, căzând în urma ta,
și întreaga lume arde,

doar tu continui să mergi
și ninsele crizanteme nicăieri nu le mai duci.
și drumul se rupe, nu te oprești,
totul arde în jur, și tu mergi liniștit,
tot cobori, cu un câine, și nimeni nu află.

sfoara

ca molii înfometate lumea peste mine. tot mai adânc
sub piele, ca molii înfometate lumea peste mine.
așa că mă duc în parc. mă așez pe o bancă.
leg de mine în glumă o sfoară de bună seamă
nesfârșită
și imediat încep să mă ridic spre norii catifelaiți.

dar ce frumos tălpile pornesc prin aer.
nici nu trebuie să-mi desfac mâinile.
mă ridic cu o ușurință uimitoare.
doar că bine ar fi să prindă cineva capătul sforii.
să nu rămân aruncat între ceruri și fără întoarcere.

și eu ușor, ușor, ca un zmeu de hârtie creponată,
mă ridic în cerul de primăvară
și lumea, jos, jos, își frânge marginile
ca vârată într-un sac.

și mă așez ca pentru rugăciune între nori,

implorând, așa, cu genunchii înveliți în nori,
să apuce cineva capătul sforii.
și eu sus, sus și ușor, văd deodată limpede
că nu un copil ține capătul sforii,
ci, din păcate, din nefericire, de piciorul unui mort
proaspăt, unui mort parfumat e legată sfoara.

și chiar ieșind din nori, îmbrăcat ca pentru o zi
de primăvară, am început cu frică să dau din
mâini,
din picioare. apoi am prins să rod sfoara
care mă ține atât de legat.

și tot urcam, trecusem de aer, trecusem
de rămășițele aerului
și eu rodeam funia, plutind prin ceruri
îmbrăcat ca pentru o zi de primăvară și cu furie
rodeam
funia și ea deloc nu se subția.

chiar și când îmi suflecăm pantalonii în țărâna
lunii,
eu rodeam sfoara.
lângă stelele care se stingeau ca stropite cu apă,
eu rodeam sfoara. înotând printre găurile negre
ca-ntr-un iaz cu pești, văzând pământul ca un
sâmbure,
eu rodeam sfoara, și degeaba.
tot legat de piciorul mortului proaspăt, mortului
parfumat.

și așa, până și așa, oricât de departe în ceruri,
până și acolo, oricât de adânc sub piele,
ca molii înfometate lumea peste mine.

au fost doar carnea

peste trupurile roase de vânturile aspre el se așază
și-și umezește degetele în ochii lor.
de foarte aproape un cal mort îi veghează.
în spatele calului o imensă întindere de trandafiri
sălbatici. o liniște coboară în pământ, iar de sub
dealuri
o oarbă își ia zborul. mâinile ei merg spre
miazănoapte
și arborii o urmează în legănarea ei.

în ierburi sunt trupurile roase de vânturile aspre.
ei au fost carnea care i-au umplut gura.
pe un drum cu mesteceni în floare au fost
și au fost doar carnea.

palmele lor par acum o vâltoare. se izbesc de
stânci
apoi coboară spre mări.
peste trupurile roase de vânturile aspre el se așază.
lângă ei o oarbă se piaptână cu degetele pline
de pământ. și-n jur mai mult un cal mort
decât o întindere de trandafiri sălbatici. ■